

POSUDEK BAKALÁŘSKÉ PRÁCE

Název práce: Shoda minulého přičestí s předmětem přímým v italštině, v porovnání s francouzštinou

Diplomantka: Bc. Sylva Plchová

Pracoviště: Ústav romanistiky FF JU v Českých Budějovicích

Vedoucí práce: doc. PhDr. Jan Radimský, Ph.D.

Rozsah: 46 stran vč. bibliografie a vlastních příloh

V předkládané práci si autorka stanovila dva cíle: nejprve v teoretické rovině porovnat pravidla pro shodu minulého přičestí složených slovesných tvarů s předmětem přímým v italštině a ve francouzštině a poté na textovém korpusu ItWac ověřit pravidla této shody na vybraném vzorku italských sloves.

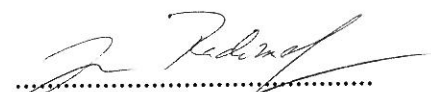
Pro dosažení prvního cíle vybrala Sylva Plchová relevantní gramatiky italské i francouzské, popsaná pravidla shody správně identifikovala a ve 3. kapitole práce (s. 19-23) je přehledně porovнала. Zjistila přitom zásadní rozdíly mezi oběma jazyky. Metoda i dosažené výsledky jsou zcela korektní. K této pasáži bych měl jen dvě drobné připomínky: (1) francouzské zájmeno *le* anaforicky odkazující na celou větu (s. 15) je obvykle označováno za osobní zájmeno středního rodu – autorka jej popisuje jako zájmeno neurčité. Jaký tu byl původní francouzský termín? (2) Na s. 22 autorka správně uvádí, že ve francouzském příkladu *Marie s'est lavée*. je shoda participia popisována jako shoda s předmětem (*se*), kdežto v analogickém příkladu italském (*Maria si è lavata*) se hovoří o shodě s podmětem (*Maria*). Tento rozdíl by bylo vhodné explicitně zdůvodnit a ilustrovat na příslušných příkladech.

Ve druhé části práce autorka vybrala pět italských sloves (*vedere, incontrare, sorprendere, invitare a scoprire*), u nichž sledovala v korpusu ItWac shodu přičestí ve složených tvarech za přítomnosti zájmen *mi, ti, ci, vi*. U jiné pětice sloves (*mangiare, comprare, bere, mandare, leggere*) pak sledovala shodu za přítomnosti zájmena *ne*. Metodologie je i zde korektní a autorka potvrzuje závěry uvedené v teoretické části, tj. že shoda v daných případech je fakultativní. Jedinou poznámku mám k závěrům u slovesa *incontrare* – a obecně ji lze vztáhnout na shodu se singulárovými zájmeny *mi, ti*, u nichž není patrný rod: z poměru tvarů mužského a ženského rodu 187:59 autorka soudí, že „ve více případech se zachovává participium neměnné“ (s. 27). Pokud ale budeme předpokládat, že polovina referentů daného zájmena jsou muži a polovina ženy (což lze vzhledem k rozložení mužů a žen v populaci očekávat), pak by hypotéza 100% shody předpokládala, že z celkového počtu 246 (=187+59) případů dojde ke shodě v polovině z nich, tj. ve 123 výskytech. Skutečná zaznamenaná shoda je v 59 výskytech, tj. v plných 48% očekávaných případů. Uvedený závěr by tedy zasloužil korekci.

Po formální stránce práce odpovídá požadavkům.

Závěr:

Předkládanou bakalářskou práci doporučuji k obhajobě a hodnotím jako **výbornou**.

.....
doc. PhDr. Jan Radimský, Ph.D.

V Českých Budějovicích, dne 18. května 2015